

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 8274/05
07.09.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Невене Милојчић и Мирјане Ивић, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Управа за управне послове број 02/12-205-4314/05 од 02.12.2005. године, у предмету престанка својства избеглог лица, у нејавној седници већа одржаној дана 07.09.2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Управа за управне послове број 02/12-205-4314/05 од 02.12.2005. године.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Комесаријата за избеглице Републике Србије број 207-42381 од 21.02.2005. године, којим је тужиоцу тачком 1. диспозитива укинута својство избеглог – прогнаног лица, тачком 2. диспозитива истог решења првостепеног органа од 21.2.2005. године, стављено ван снаге решење Комесаријата на основу кога је издата избегличка – прогнаничка легитимација број дд. године, а тачком 3. диспозитива тог решења констатовано да по правноснажности овог решења престаје да важи наведена избегличка – прогнаничка легитимација тужиоца.

У тужби поднетој овом суду тужилац оспорава законитост решења туженог органа истичући да у проведеном управном поступку није наведен ниједан доказ за тврдњу да се тужилац вратио у државу свог ранијег пребивалишта. Наводи да живи у селу ББ, те да је нарушеног здравља и да нема намеру да се врати у Републику Хрватску. Из изнетих разлога предлаже да Врховни суд Србије тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да Врховни суд Србије тужбу одбије као неосновану.

Оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је основана.

Из образложења оспореног решења се види да је тужени орган оценио да је правилно поступио првостепени орган када је, утврдивши да тужилац није пријавио промене које су наступиле од признавања својства избеглог лица, сходно члану 18. став 1. тачка 2. Закона о избеглицама, укинуо му избеглички статус. Међутим, ни из образложења оспореног решења као ни из првостепеног решења од 21.2.2005. године се не може закључити на основу којих доказа су и тужени и првостепени орган утврдили да су код тужиоца од признавања својства избеглог лица наступиле промене које су од утицаја на даље признавање оваквог статуса, због чега су и оспорено решење туженог органа, као и првостепено решење, које је било предмет оцене туженог органа, донети уз повреду одредби члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97). При томе, у списима предмета налази се само појединачни извештај Центра за обраду података у коме је за тужиоца АА. године, у оквиру података од значаја за ревизију избегличког статуса констатовано да је лице које располаже својом повраћеном имовином у Републици Хрватској као и лице које је повратило имовину у држави порекла, али је одлучило да остане у Србији и Црној Гори. Међутим, из списка предмета се не види на основу чега односно којих доказа је уопште тужени утврђивао чињенично стање од значаја за примену члана 18. став 1. тачка 2. Закона о избеглицама ("Службени гласник РС", бр. 18/92 и 45/02) као основа за доношење решења, а што је поступање супротно чл. 149. ст. 1. Закона о општем управном поступку. За одлуку из тач. 2. и 3. диспозитива првостепеног решења исто не садржи никакве разлоге у образложењу, што такође представља битну повреду члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку.

Осим наведеног, тужилац је у жалби истакао да су нетачни наводи из образложења првостепеног решења од 21.2.2005. године да није пријавио промене које су наступиле од признавања својстве избеглог – прогнаног лица, а који навод тужени у оспореном решењу уопште није ценио иако је био дужан да то учини, чиме је у доношењу оспореног решења повредио одредбу члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку.

Са свега изнетог, будући да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је, применом одредаба члана 41. ст. 1. и 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

У поновном поступку тужени орган ће потпуно утврдити чињенично стање битно за одлучивање у овој управној ствари, па ће тек на основу тако утврђеног чињеничног стања у правилно проведеном поступку у коме ће омогућити и учешће тужиоцу, применом материјално-правних прописа донети на закону засновану одлуку, при чему треба да има у виду примедбе суда у погледу поступка као и правно схватање суда изнето у образложењу ове пресуде, а који су обавезујући за тужени орган на основу одредбе члана 61. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 07.09.2006. године, У.бр. 8274/05

Записничар Председник већа-судија

Весна Карановић, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

зж